

DRUHÁ KAPITOLA

„LEN SA NAŇ POZRI... LEN SA POZRI...“ zvolala „Bianca Galdiniová zvrťajúc fľaštičku s liekom v prstoch, fialový elixír sa v neskorom popoludňajšom slnku krásne ligotal. „Nádhera. Cítiť ho aj cez zátku. Vonia kvetmi, ovocím a... a slnkom! Presne ako leto. Ach, tento zázračný nápoj iste zaberie, čo povieš, Mariana?“

Mariane vyschlo v ústach a naprázdno preglgla. Nevlastnej matky jej bolo nesmierne ľúto. Biance sa na okamih vyhladili hlboké vrásky medzi očami a Mariana v nej znovu zazrela veselú, pospevujúcu si dievčinu,

s ktorou sa jej otec oženil, keď mala päť rokov a túžila po matke. Bianca Mariane spievala, tancovala s ňou a vpletala jej do vlasov stužky. Rozpamätať sa na to však bolo ťažké, pretože teraz sa sotva usmievala a na tanec už ani nepomýšľala.

„Vraj bude pokojne spať a už ju nebude bolieť hrud.“

„Iste,“ prikývla nevlastná matka netrpezlivo. „Tento elixír ju uzdraví.“

Malo vôbec zmysel protirečiť jej? Mariana si zahryzla do pery. Nevedela sa rozhodnúť, či je krutejšie nechať nevlastnej matke nádej, alebo ju varovať, že sa musí pripraviť na najhoršie. „Čarodejník povedal, že Eliza sa bude cítiť lepšie, mama. Nepovedal, že sa uzdraví. Elixír utíši bolesť, ale neodstráni jej príčinu.“

Biancinu tvár znovu zbrázdili vrásky, tentoraz ešte hlbšie, a ústa jej skrivila nepekná grimasa. „Nie. Nie, to predsa vôbec nedáva zmysel. Mala som za tým čarodejníkom radšej zájsť sama a porozprávať sa s ním osobne. Iste by hneď pochopil, čo od neho chcem.“

Mariana sledovala, ako nevlastná matka zvierá zelenú fľaštičku čoraz pevnejšie, až jej obelievajú hánky. „Zadrž, veď ju rozpučíš!“ skríkla a vyslobodila fľaštičku

z Biancinho zovretia. „Elixír nesmie vyjsť navnivoč. Bol drahý. No čarodejník povedal, že nám vydrží. Každý večer z neho stačí pridať do pohára s vodou jednu jedinú kvapku.“

Nevlastná matka na Marianu mlčky civela s rukou zaťatou v päšť, akoby si myslela, že v nej flaštičku ešte stále drží. Po chvíli však precitla a nahnevane sa zamračila. „Vieš vôbec, koľko je hodín?“ vyprskla. „Ako si sa mohla toľko zdržať v jednom obchode?“

„Siňor Nesso musel elixír namiešať!“ bránila sa Mariana. Tentoraz sa po návšteve obchodu netúlala po maliarskych ateliéroch ani sa túžobne neprizerala, ako učni miešajú farby. Zostala v obchode a pozorovala, ako siňor Nesso víta vracajúci sa krdel' zlatých vtáčikov. Vleteli dnu ako trblietavý slnečný lúč a trepotajúc krídlami so štebotom preleteli popri regáloch. Mariana ich so smiechom sledovala a krmila ich semenkami od starca, až kým sa všetkých šesť vtáčikov neusadilo na garniži. Potom sa k sebe vtáčiky začali ospalo túliť, naposledy Mariane a čarodejníkovi zaštebotali na rozlúčku, založili si hlávky pod krídla a odrazu z ničoho nič zmizli. Mariana zaskočene zažmurkala a premýšľala, či znova

kamsi odleteli. Lenže keby to bolo tak, iste by ich videla. Po chvíli si všimla, ako z garniže pomaly padá na dlážku šesť zlatých pierok.

„Ach, pierka...“ zamrmlal starý čarodejník. „Urobíš mi láskavosť a pozbieraš ich, moja milá? V tomto chladnom jesennom počasí mi tuhnú kolená. Vlož ich sem,“ povedal a podal Mariane vrecko zo zlatého hodvábu, ľahučké a jemné ako samotné vtáčie perie.

Mariana s rozochvenými prstami pozbierala pierka z dlážky. Vedela, že vtáčiky boli len kúzlom, presne ako striebriстая rybka, prečo ju teda prekvapovalo, že zrazu zmizli? Vyzerali až príliš ozajstne, príliš živo. „Budú ešte lietať?“ opýtala sa tichým hlasom.

Siňor Nesso prikývol. „Budú,“ odvetil. „Keď ma nabudúce prídeš pozrieť, môžeš ich nakrmiť sušenými čerešňami. Tie majú najradšej. Pôjdem nejaké zohnať na trh.“

„Už od vás možno nebudem môcť kúpiť nijaký elixír...“ zamumlala Mariana. „Len čo moja nevlastná matka uvidí, že Eliza sa neuzdravuje, pošle ma hľadať nové lieky do iných obchodov.“

„Na tom vôbec nezáleží. Nemusíš u mňa nič kupovať, moja milá. Päť minút chôdze odtiaľto stojí palác plný

pochabých dvoraniek a dvoranov ochotných míňať mešce striebra na kúzla lásky a zázračné mastičky, ktoré im rozžiaria vlasy a vyčistia pleť. Ty si mi už zaplatila dosť. Pokojne sa sem niekedy vráť, príď sa pozrieť na vtáčiky a porozprávať mi, ako sa darí tvojej sestre a či sa jej páčila rybka, ktorú jej posielam.“

„Bude sa jej páčiť. A otec pre rybku iste vyrobí nádherné guľaté akvárium, ako ste povedali.“

Mariana sa pri spomienke na starca usmiala a po príchode domov hneď ukázala pohár s rybkou svojej nevlastnej matke. „Čarodejník posielal Elize malý darček. Vraj pre potešenie.“

„Darček?“ začudovala sa Bianca a nedôverčivo si rybku premerala.

„Veru tak, mama. Vyrobil ho len tak z ničoho nič, pretože má veľkú moc.“

„Darček?“ vyhrkla Eliza, trochu sa na pohovke povytiahla, oprela sa o vankúše a piskľavo dýchala. „Pre mňa?“

„Zobudila si ju!“ zasyčala Marianina nevlastná matka. „Radšej si zase ľahni, dcérenka.“

„Nie! Chcem ten darček vidieť. Mariana, ukáž mi, čom dostala.“

„Drobnú rybkou, len sa na ňu pozri.“ Mariana si kľakla pred pohovku a opatrne sestre položila pohár s rybkou do lona. „Vidíš, aká je pekná? Čarodejník ju vyčaroval z mojich myšlienok, presne takúto rybkou som si práve predstavovala.“

„Netáraj,“ odfrkla Marianina nevlastná matka.

„A prečo si si predstavovala rybu? Bola si hladná?“ opýtala sa šepky Eliza. Vzápätí však pokrútila hlavou a prihovorila sa rybke plávajúcej v pohári. „Len sa neboj, nezjeme ťa,“ uistila ju, chytila pohár do oboch dlaní a vážne sa zadívala do vody. „Nie je hladná, Mariana? Čím ju budem kŕmiť?“

„Omrvinkami. Ale najprv by sme jej mali nájsť väčší domček.“

„Ocko mi vyrobí akvárium,“ vyhlásila Eliza sebaisto. „Krásne akvárium. Myslíš si, že dokáže vyrobiť také, čo by svietilo v tme, aby som rybkou videla, aj keď sa zobudím uprostred noci? Podľa mňa to dokáže.“

„Isteže dokáže,“ pritakala Mariana a obzrela sa na nevlastnú matku v nádeji, že sa bude tešiť z toho, ako Eliza už pred užitím liečivého elixíru ožila. Bianca sa však tvárila zhrozene a Mariana musela potlačiť sklamanie.